

Paní,

poprvé jsem Vaše texty (ony české „juvenilie“, ale i ty přece prozrazují jedinečnou sílu, s níž se jazykem rozvíjí vědomí neústupně živého člověka) četla před zhruba deseti lety. Tehdy jsem měla dojem, že se prodírám pranepatrně blízko, podobnými cestami v témže jazyce a rozhodně stejným směrem (totiž k sobě). Nacházení spojnic (drúzy), donucení jazyka sloužit všemi prostředky tvaru mého vědomí, vydat mi ho, a novými spojnicemi pak tento tvar nutit k rozvoji — dokud nenahlédnu i tyto principy a samu podstatu jazyka a past, která v něm spočívá, a nedoberu se nového začátku — v jiném užívání jazyka/jazyků k dalšímu růstu vědomí, a plynulém rozvoji sebe a světa.

Dnes. Dál pokračuji otevřená a soustředěná, neustále shromážděná se všemi „dobytými statky“ v přítomnosti, vystavená soustředěné a trvalé proměně. Hospodárně nakládám s časem svým i druhých a vždy se vědomě rozhlížím a rozhoduji, na setkání s čím nebo kým sebe vynaložím, čemu se dám. Nejsem samotář, naopak, je však velice málo lidí, které je cenné potkat a nebo s nimiž se lze dokonce v čase plynule rozvíjet — a abychom je neminuli, je nutné se nedělit a nedrobit a nepodrobovat a neustupovat vůbec v ničem. A při tom všem mám v sobě i setrvalé vědomí Vás a celé Vaší životní cesty jako čehosi bytostně důležitého.

S tímto vědomím Vás pokorně prosím o setkání.

Vím, že plně prožitý životní čas tvoří hodnotu, která nás vzdaluje od ostatních světelnými roky. Vím, o kolik jste starší, o jak nepředstavitelné obzory ucelenější. Vím, že svou úporností a celistvostí jste již ostatním dávno nedovoditelně vzdálená — nenarazila jsem dosud na intenzivnějšího, důkladnějšího a k sobě poctivějšího člověka, než jste Vy — kromě sebe, a já jsem o čtyřicet let méně zkušená. Jen se dohaduji, že projev neuhnutě pěstovaného vědomí stojí za pozornost ještě snad i Vám, a snad tedy i já pro Vás dnes ve svých 33 letech představuji člověka, setkání s nímž by Vás mohlo o čas zbytečně neokrást. Člověk Vaší vůle, Vašeho rozhledu, poznání a hloubky prožitého času mi na to každopádně může dát odpověď, kterou budu respektovat i v případě, že bude znamenat „ne“. Přemítám (díky Vám) zcela nově o možné podobě vztahu žák a učitel. Naučit nelze nic a každý, kdo ztrácí svůj čas a energii k růstu ve víře, že to směšné málo, kterého již dosáhl, má memorovat druhým, ještě směšněji nerozvinutým, uvízl v nepochopení jednoho z důležitých principů. Přesto vím, že pokud je na světě tady a teď dosud možnost setkat se s Vámi, vidět a vnímat Vás a několik klidných chvil s Vámi moci hovořit, odnesla bych si vjemy a prožitky, jež by se mi od té chvíle živě vpojovaly do všeho příštího a rostly v mé mysli po zbytek mého života jako jedno z účinných činidel. Snad by rozdíl mezi žákem a učitelem mohl být chápán právě v nekonečném rozestupu prožitých let staršího a mladšího vědomí, a nejde o nic jiného než o možnost otevřeně prožít přítomnost toho druhého a nerušeně a svobodně ji na sebe nechat zapůsobit.

S tímto tušením Vás pokorně prosím o setkání.

Vyrůstala jsem u Hluboké nad Vltavou. Viděla jsem Vás v Olomouci. Věra Jirousová mi o Vás ještě loni podala několik letmých, cenných vzpomínek. Skládám si vedle sebe obálku Vaší knihy Soustředné kruhy a monografii Zdeňka Sýkory o jeho otevřeně rozvíjených liniích — pokládám obojí vedle sebe na koberec, který jsem zkusmo tkala a barvila podle soulehlých principů otevřeného, soustředěného rozvoje celku. Je tolik bodů, jimiž se Vaše existence protíná s mým životem — a myslím, že byste se o tom měla alespoň dozvědět. Pokud byste dovolila, abychom se potkaly, přijedu ráda do Paříže. Neslibuji si nic, než že se na chvíli ocitnu ve Vaší přítomnosti, vím, že každé setkání si samo určí svou podobu a nenesu si žádný předobraz. Přála bych si jen zjistit, jaké to je se s Vámi setkat.

S nejhlubší úctou k Vám Jitka Cardová

V Praze, 11. 11. 2011